

Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У. 4418/12
28. фебруар 2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа пуномоћник Јованка Андрејевић, адвокат из Београда, Балканска 51, поднетој против туженог Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство регионалног развоја и локалне самоуправе, ради поништења решења, број 021-00-10-1/2010-02 од 3. фебруара 2012. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 28. фебруара 2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, број 021-00-10-1/2010-02 од 3. фебруара 2012. године.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиљи накнади трошкове управног спора у износу од 10.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, 2 У.29376/10 од 24. новембра 2011. године, ставом 1. диспозитива, тужиљи престаје радни однос у Министарству економије и регионалног развоја по сили закона, дана 1. фебруара 2012. године, односно даном коначности решења о оцени квалитета рада државног службеника, број 021-00-10/2010-02 од 13. јануара 2012. године, којим је утврђена оцена “не задовољава”. Према ставу 2. диспозитива, против овог решења жалба није допуштена, али се може покренути управни спор.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 5. априла 2012. године, тужиља је

оспорила законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних одредбом члана 24. Закона о управним споровима, а посебно због повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, неправилне примене закона и нетачно утврђеног чињеничног стања. Навела је да је пред Судом у току поступак покренут ради поништења решења о оцењивању од 13. јануара 2012. године, за које сматра да је незаконито, а које је предуслов за доношење оспореног решења. Истакла је да је тужени орган, бројним пропустима у самом поступку, повредио начело непристрасности у поступању, и није независно и непристрасно применио мерила из чл. 10. до 17. Уредбе о оцењивању. Тужени орган није обавио разговор са тужилом, тако да она није ни потписала посебан акт којим су утврђени радни циљеви, који јој, стога, није ни могао бити уручен. Нагласила је да извештај о оцењивању мора да садржи околности које су отежавале рад државног службеника у периоду за оцењивање (у случају тужиле то је одсуствовање са рада због болести) и напомену да ће државни службеник бити ванредно оцењен, што у случају тужиле није урађено, па се намеће закључак да је тужени орган имао намеру да поступак спроведе на штету тужиле. Посебно је нагласила да је њен радноправни статус нерешен, да је због незаконитог отказа остала без средстава за живот, при чему има озбиљних здравствених проблема. Предложила је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење, обавезе тужени орган да тужилу врати на рад и распореди на радно место за унапређење туристичког промета Одељења за истраживање туристичког тржишта и категоризацију Сектора за туризам, у звању самосталог саветника, или на друго радно место у складу са стручном спремом, и да изврши пријаву обавезног социјалног осигурања надлежном Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, као и да обавезе тужени орган да тужили надокнади трошкове управног спора по приложеном трошковнику.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је одлучио као у диспозитиву, зато што је увидом у евиденције о урученим пошиљкама утврдио да је повратница о урученој пошиљци, број 021-00-10/2012-02 од 13. јануара 2012. године, враћена

првостепеном органу дана 3. фебруара 2012. године, из које се види да је одлука о оцењивању уручена тужили дана 1. фебруара 2012. године, па је, сходно примедби Управног суда из пресуде, 2 У.29376/10 од 24. новембра 2011. године, одлука односно решење о оцењивању постало коначно.

Како је, по налажењу Управног суда, коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа, тужени орган је утврдио да су се, сагласно одредби члана 132. Закона о државним службеницима, стекли услови да се даном коначности решења о цени квалитета рада тужиле, донесе решење којим се утврђује да је тужили престао радни однос по сили закона са 1. фебруаром 2012. године.

Међутим, увидом у предмет Суда, 19 У 2538/12, Суд је утврдио да је пресудом, 19 У 2538/12 од 27. децембра 2012. године, уважена тужба тужиле А.А., поништено решење туженог органа Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, број 021-00-10/2012-02 од 13. јануара 2012. године, и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, јер је Управни суд утврдио да чињенице и разлози из образложења оспореног решења не упућују на одлуку дату у диспозитиву, односно да су у конкретном случају испуњени услови да тужиле, на основу одредбе члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, буде оцењена оценом “не задовољава”, чиме је, по оцени Суда, оспорено решење од 13. јануара 2012. године, донето уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Имајући у виду да је основ за доношење оспореног решења Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, број 021-00-10-1/2010-02 од 3. фебруара 2012. године, решење истог министарства, број број 021-00-10/2012-02 од 13. јануара 2012. године, поништено пресудом Управног суда, 19 У 2538/12 од 27. децембра 2012. године, то, по оцени Управног суда, не постоји правни основ за доношење решења о престанку радног односа тужиле по сили закона са 1. фебруаром 2012. године, како је то одлучено решењем туженог органа од 3. фебруара 2012. године.

Полазећи од наведеног, као и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Предлог тужиле да Суд применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима својом пресудом реши ову управну ствар није прихваћен, јер је оспорено решење

засновано на повреди правила поступка коју треба да отклони тужени орган, па се нису стекли услови из наведене законске одредбе за суђе у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Разматрајући захтев тужиле да јој тужени орган надокнади трошкове управног спора, Суд је имао у виду да из списка произлази да је тужилца у вези с покретањем и вођењем овог спора, имала трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, коју Суд, применом тар. броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), крећући се у границама тужбеног захтева, одређује у износу од 9.000,00 динара, као и трошкове на име судске таксе за тужбу и пресуду, које Суд применом тар. броја 28. став. 1. и тар. броја 29. став 1 тачка 2. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...31/09), одређује у износу од 390,00 динара односно 980,00 динара, па је, сагласно одредби чл. 150. и 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28. фебруара 2013. године, 11 У. 4418/12

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД